

Perva besedica „učiteljskega Tovarša.“

Vam terkam na vrata, me v hišo pustite,
 Prijazno podajam vam prvič rokó!
 Prostora pri sebi mi kaj dovolite,
 In gosta sprejmite, vas prosim lepó!
 Ljubezen do vas me je k vam pripeljala,
 Ljubezni pa tudi vas prosim za dar;
 Ta vez naj bi terdno nam serca vezala,
 Da ločil ne bo nas nobeni vihar.

Podoba dobre šole.

Vidiš trope otrok, ki gredo v šolo! Kako čversto podvijo, in so veseli! Na obrazih se jim že vidi, kako zeló jim je šola pri sercu. Kaj jih tako mika, da tako radi tje hité? In lej, kako priljudno se vedejo po poti! Ljudi, ktere srečujejo, lepo pozdravljajo: „Hvaljen bodi Jezus Kristus!“ „dobro jutro!“ „dober dan!“ in dečki se tudi spodobno odkrivajo. Med sabo so lepo prijazni in mirni, kakor bratje in sestre iz ene hiše. Po vertih, travnikih, in na polji ne delajo škode in se nobene stvarice nepotrebno ne dotikajo. Ako se že po poti tako lepo vedejo in obnašajo, koliko bolj se bodo še le v šoli? Spremimo jih dalje!

Poglej tam v sredi vasi med zelenim drevjem čedno šolsko hišo! Okoli nje se vije živ plot, kateri je prav gosto zarašen in ravno obrezan, ter se vidi, kakor zelen pas okoli bele hiše. Na vertu so gredice polne krasnih dišečih cvetic, mnogoverstna zelenjava, po versti nasajene sadne drevesa, na posebnem kraji cel gojzdiček mladih, šibkih drevesic in pri strani čebelnjak poln šumečih živalic.

Ze gredo učenci proti šolski veži, in dečki se že od daleč odkrivajo in stopajo v šolsko izbo. Z veselim obrazom pozdravljajo svojega ljubega učenika, kateri jih tudi ravno tako prijazno sprejema. Vse, kar jih praša, mu prav lepo odgovarjajo, in mirno sedajo v svoje odločene klopi, ter se tiho pripravljajo za nauk.

Poglejmo tudi, kako lepo je v šolski izbi! Vse je prav zeló čedno. Okna so čiste, kakor ogledalo, stene lepo bele in